

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 5 marca 2015 r. *

Odwołanie — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Ograniczenia w zakresie przekazywania środków finansowych — Pomoc podmiotom figurującym w wykazie w uchylaniu się od środków ograniczających lub w ich naruszaniu

W sprawie C-585/13 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 listopada 2013 r.,

Europäisch-Iranische Handelsbank AG, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), reprezentowany przez S. Jeffreya, S. Ashleya i A. Irvine'a, solicitors, H. Hohmanna, Rechtsanwalt, D. Wyatta, QC, oraz przez R. Blakeleya, barrister,

wnoszący odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez F. Naerta oraz M. Bishopa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane przez V. Kaye, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez R. Palmera, barrister,

Komisja Europejska,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, C. Vajda, A. Rosas (sprawozdawca), E. Juhász i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2014 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu Europäisch-Iranische Handelsbank AG (zwany dalej „EIH”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 września 2013 r., Europäisch-Iranische Handelsbank/Rada (T-434/11, EU:T:2013:405, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), którym Sąd oddalił jego żądania stwierdzenia nieważności:
 - decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71),
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11),
 - rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1),

w zakresie, w jakim akty te go dotyczą.

Ramy prawne i okoliczności powstania sporu

- 2 Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych (zwana dalej „Radą Bezpieczeństwa”), zaniepokojona licznymi sprawozdaniami dyrektora generalnego Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA) oraz rezolucjami Rady Gubernatorów MAEA dotyczącymi programu jądrowego Islamskiej Republiki Iranu, przyjęła w dniu 23 grudnia 2006 r. rezolucję 1737 (2006), której pkt 12, rozpatrywany wraz z załącznikiem do niej, wymienia zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej osoby i podmioty, których fundusze oraz zasoby gospodarcze powinny zostać zamrożone.
- 3 W celu wdrożenia rezolucji 1737 (2006) w Unii Europejskiej Rada Unii Europejskiej przyjęła w dniu 27 lutego 2007 r. wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 61, s. 49).
- 4 Artykuł 5 ust. 1 wspólnego stanowiska 2007/140 przewidywał zamrożenie wszelkich funduszy i zasobów gospodarczych określonych kategorii osób i podmiotów wymienionych w lit. a) i b) tego przepisu. I tak, art. 5 ust. 1 lit. a) dotyczył osób i podmiotów określonych w załączniku do rezolucji 1737 (2006), jak również innych osób i podmiotów określonych przez Radę Bezpieczeństwa czy Komitet Rady Bezpieczeństwa utworzony zgodnie z art. 18 rezolucji 1737 (2006). Wykaz tych osób i podmiotów znajdował się w załączniku I do wspólnego stanowiska 2007/140. Z kolei art. 5 ust. 1 lit. b) dotyczył osób i podmiotów niewymienionych w tym załączniku I, które między innymi są zaangażowane w działania Islamskiej Republiki Iranu wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych, są bezpośrednio związane z takimi działaniami lub udzielają im wsparcia. Wykaz tych osób i podmiotów znajdował się w załączniku II do omawianego wspólnego stanowiska.
- 5 W zakresie dotyczącym kompetencji Wspólnoty Europejskiej rezolucja 1737 (2006) została wdrożona rozporządzeniem Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczącym środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1), wydanym na podstawie art. 60 WE i 301 WE i opartym na wspólnym stanowisku 2007/140, którego treść jest zasadniczo taka sama jak treść tego rozporządzenia, gdyż te same nazwy podmiotów i nazwiska osób fizycznych zostały wymienione

w załączniku IV do tego rozporządzenia, dotyczącym osób, podmiotów i organów określonych przez Radę Bezpieczeństwa lub Komitet ds. Sankcji, i w załączniku V, dotyczącym osób, podmiotów i organów innych niż wymienione w załączniku IV.

- 6 Przepisy art. 7 ust. 1–3 rozporządzenia nr 423/2007 przewidują zamrożenie funduszy. Artykuł 7 ust. 4 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Zabrania się umyślnego i świadomego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest obejście w sposób bezpośredni lub pośredni środków określonych w ust. 1, 2 i 3”.
- 7 Artykuły 8–10 rozporządzenia nr 423/2007 wymieniają różne sytuacje, w których właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie określonych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych.
- 8 Artykuł 8 lit. a) tego rozporządzenia, zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 618/2007 z dnia 5 czerwca 2007 r. (Dz.U. L 143, s. 1), przewiduje, że właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie określonych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych, jeżeli są one przedmiotem zastawu sądowego, administracyjnego lub arbitrażowego ustanowionego przed dniem, w którym osoba, podmiot lub organ, o których mowa w art. 7, zostały wskazane przez Komitet ds. Sankcji, Radę Bezpieczeństwa lub przez Radę, lub orzeczenia sądowego, administracyjnego lub arbitrażowego wydanego przed tą datą.
- 9 Artykuł 9 rozporządzenia nr 423/2007 przewiduje, że właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie określonych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych, pod warunkiem że płatność dokonywana przez osobę, podmiot lub organ wymienione w wykazie jest należna na mocy umowy, porozumienia lub zobowiązania, zawartych przez daną osobę, podmiot lub organ przed ich umieszczeniem w wykazie. Właściwy zainteresowany organ powinien ustalić wykorzystanie środków i powiadomić o swoim zamiarze wydania zezwolenia na uwolnienie Komitet ds. Sankcji lub inne państwa członkowskie oraz Komisję Europejską, jeżeli to Rada Bezpieczeństwa wskazała daną osobę, podmiot lub organ.
- 10 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia nr 423/2007 przewiduje, że właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie określonych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych na podstawowe potrzeby osób w celu zapłaty za usługi prawne lub kosztów przechowywania zamrożonych funduszy. Jeżeli zezwolenie dotyczy osoby, podmiotu lub organu wskazanych przez Radę Bezpieczeństwa, organ powinien powiadomić o swoim zamiarze udzielenia zezwolenia Komitet ds. Sankcji. Artykuł 10 ust. 2 tego rozporządzenia przewiduje, że właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie niektórych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych w celu pokrycia nadzwyczajnych wydatków. Jeżeli zezwolenie dotyczy osoby, podmiotu lub organu wskazanych przez Radę Bezpieczeństwa, organ powinien notyfikować swoją decyzję Komitetowi ds. Sankcji, który powinien ją zatwierdzić. Jeżeli zezwolenie dotyczy osoby, podmiotu lub organu, które nie zostały wskazane przez Radę Bezpieczeństwa, właściwy organ powinien uprzednio poinformować inne właściwe organy państw członkowskich oraz Komisję o powodach, dla których jego zdaniem należy udzielić konkretnego zezwolenia. Artykuł 10 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007 przewiduje, że zainteresowane państwo członkowskie informuje inne państwa członkowskie i Komisję o każdym zezwoleniu udzielonym na mocy art. 10 ust. 1 i 2.
- 11 Rozporządzenie nr 423/2007, zgodnie z jego art. 18 lit. d) i e), ma zastosowanie w szczególności do wszelkich osób prawnych, podmiotów lub organów zarejestrowanych lub utworzonych na mocy prawa państwa członkowskiego lub w odniesieniu do wszelkich rodzajów działalności gospodarczej prowadzonej, w całości lub częściowo, na terytorium Wspólnoty.

- 12 Stwierdziwszy, że Islamska Republika Iranu kontynuuje działania związane ze wzbogacaniem uranu oraz nie współpracuje z MAEA, Rada Bezpieczeństwa przyjęła w dniu 3 marca 2008 r. rezolucję 1803 (2008). W pkt 10 tej rezolucji Rada Bezpieczeństwa:

„Wzywa wszystkie państwa do zachowania czujności w związku z działaniami instytucji finansowych na ich terytoriach prowadzonymi ze wszystkimi bankami mającymi siedzibę w Iranie, w szczególności Bankiem Melli i Bankiem Saderat oraz ich oddziałami i agencjami za granicą, aby zapobiec takim działaniom, które przyczyniają się do rozprzestrzeniania lub opracowywania systemów przenoszenia broni jądrowej, jak wskazano w rezolucji 1737 (2006)”.

- 13 W celu wdrożenia tej rezolucji Rada przyjęła w dniu 7 sierpnia 2008 r. wspólne stanowisko 2008/652/WPZiB zmieniające wspólne stanowisko 2007/140 (Dz.U. L 213, s. 58; sprostowanie Dz.U. L 285, s. 22). Artykuł 3 ust. 1 wspólnego stanowiska 2007/140, zmienionego wspólnym stanowiskiem 2008/652, przewiduje, że państwa członkowskie będą zachowywać czujność w odniesieniu do działań instytucji finansowych podlegających ich jurysdykcji, prowadzonych z wszelkimi bankami mającymi siedzibę w Iranie, w szczególności z Bankiem Saderat, z ich zagranicznymi oddziałami i filiami, jak również z instytucjami finansowymi kontrolowanymi przez osoby i podmioty mające siedzibę w Iranie, jeżeli podmioty te figurują w załącznikach III i IV do tego zmienionego wspólnego stanowiska, a to w celu uniknięcia sytuacji, w której taka działalność sprzyjałaby działaniom niosącym ryzyko rozprzestrzeniania broni jądrowej. Artykuł 3b ust. 2 rzeczonoego wspólnego stanowiska w zmienionym brzmieniu przewiduje, że państwa członkowskie mogą w szczególności żądać od instytucji finansowych, by instytucje te:

- a) zachowywały nieustającą czujność wobec operacji prowadzonych na rachunkach, w tym za pomocą swoich programów dotyczących środków należytej staranności wobec klientów i w ramach swoich zobowiązań odnoszących się do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;
- b) wymagały wpisywania w rubrykach blankietów zleceń płatniczych wszystkich informacji odnoszących się do zleceniodawcy i beneficjenta danej transakcji oraz aby odmawiały przeprowadzenia transakcji, gdy informacje te nie są dostarczone;
- c) przechowywały całą dokumentację transakcji przez pięć lat i na żądanie udostępniały ją organom krajowym;
- d) jeśli podejrzewają lub mają uzasadnione podstawy do tego, by podejrzewać, że środki pieniężne mają związek z finansowaniem proliferacji, niezwłocznie zawiadamiały o swoich podejrzeniach jednostkę analityki finansowej [...] lub inny właściwy organ wyznaczony przez dane państwo członkowskie [...].”

- 14 W dniu 10 listopada 2008 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1110/2008 zmieniające rozporządzenie nr 423/2007 (Dz.U. L 300, s. 1). Artykuł 3b wspólnego stanowiska 2007/140, zmienionego wspólnym stanowiskiem 2008/652, jest wykonywany przez dodany do rozporządzenia nr 423/2007 art. 11a, mający zastosowanie w szczególności do podmiotów, osób prawnych i organów zarejestrowanych lub utworzonych na mocy prawa państwa członkowskiego lub w odniesieniu do wszelkich rodzajów działalności gospodarczej prowadzonej na terytorium Wspólnoty. Artykuł 11b rozporządzenia nr 423/2007, zmienionego rozporządzeniem nr 1110/2008, zawiera przepisy szczególne dotyczące oddziałów i filii Banku Saderat.

- 15 Rada Bezpieczeństwa, stwierdziwszy, że Islamska Republika Iranu nie przestrzegła rezolucji Rady Bezpieczeństwa, że wybudowała ośrodek nuklearny w Kom z naruszeniem obowiązku zawieszenia wszelkich działań związanych ze wzbogacaniem uranu i ujawniła to dopiero we wrześniu 2009 r., że nie poinformowała o tym MAEA i odmawiała współpracy z tą agencją, rezolucją 1929 (2010) z dnia 9 czerwca 2010 r. przyjęła surowsze środki. Punkty 21–24 tej rezolucji dotyczą usług finansowych. W pkt 21 rzeczonojej rezolucji Rada Bezpieczeństwa wzywa państwa w szczególności do tego, aby

„zapobiegały świadczeniu usług finansowych – w tym ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych – lub przekazywaniu na swoje terytorium, przez nie lub z niego, na rzecz lub przez swoich obywateli lub przez swoje podmioty podlegające ich jurysdykcji (w tym filie zagraniczne), lub przez osoby lub instytucje finansowe działające na ich terytorium, jakichkolwiek funduszy, innych aktywów lub zasobów gospodarczych, które mogłyby posłużyć Iranowi do wspomagania działań wrażliwych z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych lub opracowywania systemów przenoszenia broni jądrowej, w szczególności poprzez zamrożenie funduszy, innych aktywów i zasobów gospodarczych znajdujących się lub mogących później znaleźć się na ich terytorium lub które podlegają lub będą podlegać ich jurysdykcji i są związane z tymi programami lub działaniami oraz poprzez wykonywanie wzmocnionego nadzoru w celu zapobiegania takim transakcjom w porozumieniu ze swoimi organami krajowymi i zgodnie z ustawodawstwem krajowym”.

- 16 W oświadczeniu załączonym do swych konkluzji z dnia 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska podkreśliła głębokie zaniepokojenie irańskim programem jądrowym i z zadowoleniem przyjęła uchwalenie przez Radę Bezpieczeństwa rezolucji 1929 (2010) oraz odnotowała ostatnie sprawozdanie MAEA z dnia 31 maja 2010 r.
- 17 W pkt 4 tego oświadczenia Rada Europejska stwierdziła, że nieuniknione stało się wprowadzenie nowych środków ograniczających. Mając na względzie wyniki prac Rady do Spraw Zagranicznych, Rada Europejska wezwała ją do przyjęcia na najbliższym posiedzeniu środków służących wdrożeniu środków przewidzianych w rezolucji 1929 (2010) Rady Bezpieczeństwa. Środki te miały się skupiać „na sektorze finansowym, ze szczególnym uwzględnieniem dalszego zamrażania aktywów irańskich banków i restrykcji w zakresie bankowości i ubezpieczeń”.
- 18 Oświadczenie to zostało wykonane decyzją Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającą wspólne stanowisko 2007/140 (Dz.U. L 195, s. 39; sprostowanie Dz.U. L 197, s. 19) poprzez uchylenie wspólnego stanowiska 2007/140 i przyjęcie uzupełniających w stosunku do niego środków ograniczających. W motywach 17–20 decyzji 2010/41, dotyczących działalności finansowej, przypomniano decyzje Rady Bezpieczeństwa zawarte w rezolucji 1929 (2010) oraz oświadczenie Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. Rozdział 2 decyzji 2010/413 jest poświęcony sektorowi finansowemu. Artykuł 10 ust. 1 tej decyzji przewiduje, że aby zapobiegać świadczeniu usług finansowych lub przekazywaniu na terytorium państw członkowskich, przez nie lub z niego, lub na rzecz lub przez obywateli państw członkowskich lub podmioty podlegające ich jurysdykcji (w tym oddziały za granicą), lub osoby lub instytucje finansowe działające na terytorium państw członkowskich, jakichkolwiek aktywów lub zasobów finansowych lub innych, które mogłyby posłużyć do wspomagania działań Iranu wrażliwych z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych lub opracowywania systemów przenoszenia broni jądrowej, państwa członkowskie ściśle monitorują wszystkie działania instytucji finansowych podlegających ich jurysdykcji prowadzone z bankami mającymi siedzibę w Iranie, z kontrolowanymi przez nie oddziałami, filiami lub podmiotami. Artykuł 10 ust. 3 rzeczonej decyzji przewiduje kontrolę przekazywania funduszy.
- 19 Artykuł 20 ust. 1 decyzji 2010/413 przewiduje zamrożenie funduszy wielu kategorii osób i podmiotów. Artykuł 20 ust. 1 lit. a) dotyczy osób i podmiotów wskazanych przez Radę Bezpieczeństwa, które zostały wymienione w załączniku I do tej decyzji. Artykuł 20 ust. 1 lit. b) obejmuje „osoby lub podmioty niewymienione w załączniku I, które są zaangażowane w irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych lub opracowywania systemów przenoszenia broni jądrowej, w tym przez zaangażowanie w zdobywanie zakazanych produktów, towarów, materiałów i technologii, lub które są bezpośrednio związane z tymi działaniami lub zapewniające im wsparcie, a także osoby lub podmioty działające w ich imieniu lub pod ich kierownictwem, lub podmioty należące do nich lub przez nie kontrolowane, w tym w sposób nielegalny, lub osoby i podmioty, które pomagały wskazanym osobom lub podmiotom w obejściu lub naruszaniu postanowień rezolucji [...] 1737 (2006), [...] 1747 (2007), [...] 1803 (2008) i [...]

1929 (2010) lub niniejszej decyzji, a także wyższych rangą członków i podmioty IRGC i linii żeglugowej IRISL oraz podmioty do nich należące lub przez nie kierowane, wymienione w załączniku II”.

20 Rozporządzenie nr 423/2007 zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającym rozporządzenie nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1), które zostało przyjęte na podstawie art. 215 TFUE. Artykuł 16 tego rozporządzenia przewiduje między innymi zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych należących do określonych osób, podmiotów i określonych organów lub będących pod ich kontrolą. Artykuł 16 ust. 1 określa osoby, podmioty i organy wskazane przez Radę Bezpieczeństwa i wymienione w załączniku VII do tego rozporządzenia.

21 Zgodnie z art. 16 ust. 2–4 rozporządzenia nr 961/2010:

„2. Zamraża się wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do osób, podmiotów i organów wyszczególnionych w załączniku VIII, jak również wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze będące w posiadaniu lub pod kontrolą tych osób, podmiotów i organów. W załączniku VIII wymieniono osoby fizyczne i prawne, podmioty i organy, które [...] zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt b) decyzji 2010/413[...] zostały określone jako:

a) zaangażowane w działania bezpośrednio związane z działaniami lub wspierające działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej przez Iran lub tworzenie systemów przenoszenia broni jądrowej przez Iran, w tym przez zaangażowanie w dostarczanie zakazanych towarów i technologii, lub jako podmioty będące w posiadaniu lub pod kontrolą takich osób, podmiotów lub organów, w tym w sposób nielegalny, lub działające w ich imieniu lub według ich wskazówek;

b) osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy, które wspierały wymienione osoby, podmioty lub organy w obejściu lub naruszeniu przepisów niniejszego rozporządzenia, decyzji [...] 2010/413[...] lub rezolucj[ach] [Rady Bezpieczeństwa] 1737 (2006), [...] 1747 (2007), [...] 1803 (2008) i [...] 1929 (2010);

[...]

3. Nie udostępnia się, bezpośrednio ani pośrednio, żadnych środków finansowych ani zasobów gospodarczych osobom fizycznym lub prawnym, podmiotom ani organom wymienionym w załącznikach VII i VIII, ani nie udostępnia się takich środków finansowych i zasobów na korzyść takich osób, podmiotów czy organów.

4. Zabrania się umyślnego i świadomego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest obejście w sposób bezpośredni lub pośredni środków określonych w ust. 1, 2 i 3”.

22 Artykuły 18 i 19 rozporządzenia nr 961/2010 dotyczą możliwości uwolnienia określonych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych i są odpowiednikami art. 9 i 10 rozporządzenia nr 423/2007.

23 Ograniczenia w zakresie przekazywania środków finansowych i w zakresie usług finansowych są uregulowane w rozdziale V rozporządzenia nr 961/2010. Zamieszczony w tym rozdziale art. 21 zawiera szczegółowe przepisy dotyczące przekazywania środków finansowych na rzecz osób i podmiotów z Iranu lub pochodzących od takich osób i podmiotów. W szczególności artykuł ten nakłada obowiązek uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwych organów krajowych na każde przekazanie, inne niż przypadki przekazania wskazane w jego ust. 1 lit. a), kwoty równej lub wyższej niż 40 000 EUR. Zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia nr 961/2010 zezwolenie takie jest wydawane, chyba że planowane przekazanie środków finansowych wspierałoby działania wymienione w tym przepisie. Natomiast przekazy środków finansowych w kwocie niższej niż 40 000 EUR nie wymagają

uzyskania uprzedniego zezwolenia, lecz – jeżeli ich kwota przekracza 10 000 EUR – należy o nich poinformować. Artykuł 21 ust. 5 rozporządzenia nr 961/2010 przewiduje, że przepis ten nie ma zastosowania, w przypadku gdy zezwolenie zostało udzielone zgodnie z art. 18 i 19 tego rozporządzenia.

24 Artykuł 32 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 961/2010 jest zredagowany następująco:

„Zakazy określone w niniejszym rozporządzeniu nie stanowią podstawy żadnej odpowiedzialności osób fizycznych lub prawnych bądź podmiotów, jeżeli nie wiedziały one i nie miały uzasadnionego powodu by podejrzewać, że ich działania mogą naruszyć te zakazy”.

25 Na mocy decyzji 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 136, s. 65) oraz rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 961/2010 (Dz.U. L 136, s. 26) (zwanym dalej łącznie „aktami z dnia 23 maja 2011 r.”) Rada między innymi umieściła nazwę EIH w wykazach osób i podmiotów figurujących, odpowiednio, w załączniku II do decyzji 2010/413 i w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010 (zwanym dalej „wykazami z 2010 r.”).

26 W aktach z dnia 23 maja 2011 r. Rada uzasadniła zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych EIH w następujący sposób:

„EIH odgrywał kluczową rolę, wspomagając kilka irańskich banków alternatywnymi opcjami zakończenia operacji przerwanych w wyniku sankcji [Unii] wobec Iranu. Odnotowano działania EIH w charakterze banku doradczego i banku pośredniczącego w transakcjach z podmiotami irańskimi umieszczonymi w wykazie.

Przykładowo na początku sierpnia 2010 r. EIH zamroził rachunki Banku Saderat Iran oraz Banku Mellat (umieszczonych w wykazie [Unii]) prowadzone w EIH w Hamburgu [Niemcy]. Wkrótce potem EIH wznowił interesy prowadzone w euro z Bankiem Mellat oraz Bankiem Saderat Iran, wykorzystując rachunki EIH z niewskazanym bankiem irańskim. W sierpniu 2010 r. EIH budował system umożliwiający rutynowe płatności na rzecz Banku Saderat London oraz Future Banku Bahrain w sposób pozwalający na uniknięcie sankcji [Unii]. Od października 2010 r. EIH nadal spełniał rolę kanału płatności dla objętych sankcjami banków irańskich, w tym Banku Mellat oraz Banku Saderat. Te objęte sankcjami banki mają kierować swoje płatności do EIH za pośrednictwem irańskiego Bank of Industry and Mine. W 2009 r. EIH był wykorzystywany przez Post Bank w ramach planu obchodzenia sankcji; polegał on m.in. na obsłudze transakcji w imieniu Banku Sepah, umieszczonego w wykazie ONZ. Bank Mellat, umieszczony w wykazie [Unii], jest jednym z banków macierzystych EIH”.

27 W konkluzjach z dnia 1 grudnia 2011 r. Rada ponownie wyraziła zaniepokojenie charakterem programu jądrowego wdrażanego przez Islamską Republikę Iranu i w związku z tym zapowiedziała wskazanie kolejnych 180 osób i podmiotów, wobec których miały zostać zastosowane środki ograniczające.

28 W motywie 3 decyzji 2011/783 oraz w motywie 3 rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011 Rada wskazała, że osoby, podmioty i organy wymienione w wykazach z 2010 r., w tym EIH, nadal powinny być objęte szczególnymi środkami ograniczającymi przewidzianymi w tych aktach.

29 W konkluzjach z dnia 9 grudnia 2011 r. Rada Europejska zwróciła się do Rady, by ta potraktowała priorytetowo dalsze prace dotyczące rozszerzenia zakresu środków ograniczających stosowanych przez Unię i pogłębienia sankcji obecnie obowiązujących poprzez rozważenie zastosowania wobec Islamskiej Republiki Iranu dodatkowych środków i przyjęcie ich najpóźniej na najbliższym posiedzeniu.

- 30 Odnosząc się do tych konkluzji, Rada przyjęła nowe środki w drodze decyzji 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 19, s. 22).
- 31 Przyjęła ona też nowe środki w drodze rozporządzenia nr 267/2012, uchylającego i zastępującego rozporządzenie nr 961/2010. Zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych jest przewidziane w art. 23 rozporządzenia nr 267/2012. Artykuł 23 ust. 2 lit. b) i c) tego rozporządzenia przewiduje zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych osób, podmiotów i organów wymienionych w załączniku IX do tego rozporządzenia. Nazwa wnoszącego odwołanie jest umieszczona w wykazie zawartym w tym załączniku.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 32 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 3 sierpnia 2011 r., EIH wniósł skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 2011/299 i rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011. Następnie dostosował on swoje żądania i wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji 2011/783, rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011 i rozporządzenia wykonawczego nr 267/2012.
- 33 Na poparcie swojej skargi wnoszący odwołanie przytoczył cztery zarzuty oraz podniósł zarzut niezgodności z prawem. Zarzuty te dotyczyły: pierwszy – naruszenia obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, drugi – oczywistego błędu w ocenie, trzeci – naruszania zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady pewności prawa i prawa do dobrej administracji, a czwarty – naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, prawa własności oraz swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Zarzut niezgodności z prawem dotyczył art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, art. 16 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 961/2010 oraz – w wyniku drugiego dostosowania żądań – art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012.
- 34 Sąd kilkakrotnie stwierdził, że wnoszący odwołanie w swoich pismach przyznał, iż wykonywał transakcje, w których uczestniczyły wskazane banki irańskie, lecz podnosił, że transakcje te były zgodne z prawem. Jak wynika z pkt 168 zaskarżonego wyroku, Sąd zauważył również, że wnoszący odwołanie przyznał, iż dokonywał takich operacji, w szczególności w skierowanym do Rady piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., w którym przedstawił swoje uwagi w przedmiocie umieszczenia jego nazwy, na podstawie aktów z dnia 23 maja 2011 r., w wykazach z 2010 r.
- 35 Jeżeli chodzi o zarzut pierwszy, Sąd w pkt 45–47 zaskarżonego wyroku uznał, że podstawą prawną umieszczenia i pozostawienia nazwy wnoszącego odwołanie w wykazach z 2010 r. oraz w wykazie z załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 były art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012, to jest kryterium obejmujące podmiot, który pomagał wskazanej osobie, wskazanemu podmiotowi lub wskazanemu organowi w obejściu lub naruszeniu środków ograniczających. Po zbadaniu uzasadnienia umieszczenia nazwy wnoszącego odwołanie w rzeczonych wykazach Sąd w pkt 55 zaskarżonego wyroku wskazał, że uzasadnienie decyzji 2011/299, rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011, decyzji 2011/783, rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011 i rozporządzenia nr 267/2012 (zwanymi dalej łącznie „zaskarżonymi aktami”) w świetle wspomnianego kryterium było wystarczające, ponieważ umożliwiło wnoszącemu odwołanie zrozumienie zarzucanych mu zachowań, a Sądowi przeprowadzenie kontroli.
- 36 Badając zarzut drugi, Sąd w pkt 166 zaskarżonego wyroku zauważył, że „jeżeli chodzi o pierwsze umieszczenie nazwy skarżącego w wykazach z 2010 r., [...] to akta nie zawierają żadnej wskazówki, która by wskazywała, że Rada sprawdziła zasadność twierdzeń zawartych we wniosku o umieszczenie w wykazie”. W związku z tym uwzględnił on argument, zgodnie z którym Rada, wobec braku dowodów, nie mogła przeprowadzić oceny zasadności umieszczenia nazwy skarżącego w rzeczonych wykazach, w zakresie, w jakim zarzut ten dotyczy aktów z dnia 23 maja 2011 r. W pozostałym zakresie Sąd oddalił zarzut drugi.

- 37 Następnie Sąd oddalił zarzuty trzeci i czwarty, jak również zarzut niezgodności z prawem.
- 38 W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność decyzji 2011/299 oraz rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011, a w pozostałym zakresie skargę oddalił.
- 39 Sąd obciążył EIH trzema piątymi jego własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez Radę, a Radę dwoma piątymi jej własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez EIH. Postanowił, że Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja pokryją swoje własne koszty.

Żądania stron

- 40 EIH wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w wyszczególnionych punktach wskazanych w niniejszym odwołaniu;
 - stwierdzenie nieważności decyzji 2011/783, rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011 i rozporządzenia nr 267/2012 ze skutkiem natychmiastowym, w zakresie, w jakim akty te mają zastosowanie do EIH, oraz
 - obciążenie Rady poniesionymi przez EIH kosztami postępowania przed Sądem oraz przed Trybunałem w ramach postępowania odwoławczego.
- 41 Rada wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania w całości jako pozbawionego podstaw i obciążenie EIH poniesionymi przez nią kosztami.
- 42 Zjednoczone Królestwo wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 43 W ramach zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa do obrony, EIH podnosi, że Sąd naruszył prawo i doszedł do wniosku niezgodnego z żądaniami skargi, stwierdzając, że EIH przyznał, iż przeprowadzał transakcje, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania go jako osoby, podmiotu lub organu podlegającego środkom ograniczającym.
- 44 Kwestionuje on pkt 115–117 zaskarżonego wyroku, a także pkt 51 i 52, do których odsyła pkt 115 rzeczonego wyroku. W punktach tych Sąd ustalił, że skarżący przyznał, iż przeprowadził pewną liczbę transakcji bankowych, wśród których znajdują się i te, które są mu zarzucane. W świetle tego ustalenia Sąd w pkt 118 zaskarżonego wyroku stwierdził, że Rada nie miała obowiązku przedłożenia dowodów na potwierdzenie faktów, które nie były kwestionowane.
- 45 Wnoszący odwołanie przypomina pierwszy zarzut skargi, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonych aktów i naruszenia prawa do obrony. Twierdzi on, że nie można było stąd wywieść, że przyznał on, iż przeprowadził transakcje wskazane w uzasadnieniu umieszczenia go w wykazach z 2010 r. oraz w wykazie z załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012.

- 46 Rada i Zjednoczone Królestwo podnoszą, że – jak wskazał Sąd w pkt 114 zaskarżonego wyroku – wnoszący odwołanie w swoich pismach przyznał, iż wykonywał transakcje, w których uczestniczyły banki irańskie wskazane jako osoby, podmioty lub organy podlegające środkom ograniczającym, lecz podnosił, że transakcje te były zgodne z prawem. Orzekając, iż nie doszło do naruszenia obowiązku uzasadnienia ani prawa do obrony, Sąd nie naruszył więc prawa.

Ocena Trybunału

- 47 Sąd kilkakrotnie stwierdził, że wnoszący odwołanie w swoich pismach przyznał, iż wykonywał transakcje, w których uczestniczyły banki irańskie wskazane jako osoby, podmioty lub organy podlegające środkom ograniczającym. Jak wynika z pkt 52, 167 i 168 zaskarżonego wyroku, ustalenie to wynika z badania skargi złożonej w pierwszej instancji oraz pisma z dnia 29 lipca 2011 r., w którym wnoszący odwołanie przedstawił swoje uwagi w przedmiocie umieszczenia jego nazwy, na podstawie aktów z dnia 23 maja 2011 r., w wykazach z 2010 r.
- 48 Zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE oraz z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych. W związku z tym jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych – z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z dokumentów załączonych do akt sprawy – oraz do oceny przyjętych dowodów. Ustalenie tych faktów i ocena tych dowodów, z wyłączeniem przypadków ich przeinaczenia, nie stanowią więc kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału (wyroki: Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo; a także Commune de Millau i SEMEA/Komisja, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, pkt 56).
- 49 W tej ostatniej kwestii należy przypomnieć, że takie przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy, bez konieczności dokonania nowej oceny faktów i dowodów (wyrok General Motors/Komisja, C-551/03 P, EU:C:2006:229, pkt 54).
- 50 Tymczasem, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 29 i 30 opinii, wnoszący odwołanie przyznał w skardze, iż wykonywał transakcje, które dotyczyły podmiotów wskazanych jako osoby, podmioty lub organy podlegające środkom ograniczającym, lecz kwestionował on raczej niezgodność z prawem tych transakcji. W tych okolicznościach przeinaczenie przez Sąd faktów ustalonych w pkt 51, 52, 101, 114–117 zaskarżonego wyroku nie wydaje się oczywiste.
- 51 Co się tyczy zarzutu, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że Rada nie miała obowiązku przedłożenia dowodu na rzeczywiste zaistnienie omawianych transakcji, należy przypomnieć, że do właściwego organu Unii należy – w razie zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów wysuniętych przeciwko konkretnej osobie (wyrok Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 121). Skoro fakty dotyczące samego istnienia omawianych transakcji mogą zostać uznane za niekwestionowane w niniejszej sprawie, Sąd nie naruszył prawa.
- 52 W świetle powyższych rozważań zarzut pierwszy należy oddalić jako niezasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 53 W ramach zarzutu drugiego EIH twierdzi, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż spełnione zostały materialne kryteria wskazania wnoszącego odwołanie jako osoby, podmiotu lub organu podlegającego środkom ograniczającym.

- 54 W pierwszej części zarzutu drugiego podnosi on, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie – do celów uzasadnienia wskazania go jako osoby, podmiotu lub organu podlegającego środkom ograniczającym – że wnoszący odwołanie przyznał, iż przeprowadzał transakcje wymienione przez Radę.
- 55 Rada i Zjednoczone Królestwo podnoszą, że pierwsza część zarzutu drugiego powinna zostać oddalona z tych samych powodów, które zostały przedstawione przeciwko zarzutowi pierwszemu.
- 56 W drugiej części zarzutu drugiego EIH wskazuje, że Sąd kilkakrotnie naruszył prawo, gdy badał trzy kategorie dokonanych przez niego transakcji, które według EIH nie były zabronione. Chodzi tu według niego, po pierwsze, o transakcje wyłączone z zakresu zastosowania przedmiotowych uregulowań, po drugie, o transakcje objęte zezwoleniem oraz, po trzecie, o transakcje przeprowadzone według procedury tak zwanej trzeciej drogi (zwanej dalej „procedurą trzeciej drogi”), to jest procedury polegającej na umożliwieniu podmiotowi wskazanemu wywiązania się z powstałego przed jego wskazaniem obowiązku zapłaty należności w stosunku do wierzyciela znajdującego się na terytorium Unii poprzez dokonanie przelewu środków na jego rzecz za pośrednictwem podmiotu niewskazanego jako podlegającego takim środkom.
- 57 Na wstępie wnoszący odwołanie kwestionuje pkt 145 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd orzekł, że wnoszący odwołanie ograniczył się do twierdzenia, iż niektóre transakcje były wyłączone z zakresu zastosowania środków ograniczających, nie popierając w inny sposób swojej argumentacji.
- 58 Jeżeli chodzi o kategorie transakcji objętych zezwoleniem, EIH podważa pkt 147–149 zaskarżonego wyroku. Podnosi on, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż EIH nie przedstawił dowodów pozwalających na wykazanie, że dysponował on zezwoleniami wydanymi na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 961/2010, dotyczącego przekazywania środków finansowych na rzecz osób i podmiotów z Iranu lub pochodzących od takich osób i podmiotów, dla transakcji, które miały miejsce po dniu 2 września 2010 r., jako że przedstawione zostały jedynie przykłady takich zezwoleń.
- 59 Jeżeli chodzi o transakcje przeprowadzone według procedury trzeciej drogi, EIH podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez:
- uznanie, że zgoda Bundesbanku na transakcje realizowane przez niego zgodnie z procedurą trzeciej drogi, związane z dawnymi operacjami prowadzonymi z bankami objętymi sankcjami, nie była zgodna z prawem z tego powodu, iż była to zgoda uogólniona, a jedynie transakcje, które uzyskały zezwolenia dla poszczególnych przypadków, stanowią skuteczne wyjątki w unijnym systemie sankcji;
 - uznanie, że zezwolenia wydane przez Bundesbank na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 961/2010 nie potwierdzały zgodności z prawem transakcji przeprowadzanych zgodnie z tą procedurą, oraz
 - orzeczenie, że transakcje realizowane przez EIH zgodnie z procedurą trzeciej drogi nie były zgodne z prawem, ponieważ naruszały zakaz obchodzenia ustanowiony w art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 961/2010 w ten sposób, że EIH świadomie i umyślnie uczestniczył w obchodzeniu sankcji.
- 60 W tej kwestii wnoszący odwołanie podnosi, iż nie miał sposobności przedstawienia uwag odnośnie do zgodności z prawem uogólnionych zgód, co stanowi naruszenie jego prawa do obrony.
- 61 Wnoszący odwołanie twierdzi, że właściwe przepisy rozpatrywanych rozporządzeń nie wykluczają uogólnionych zezwoleń i że takie uogólnione zezwolenia są często wydawane przez państwa członkowskie. Tytułem przykładu podaje on uogólnione zezwolenia wydawane i stosowane przez ministerstwo skarbu Zjednoczonego Królestwa.
- 62 Zasadniczo podnosi on, że Rada nie może nakładać środków ograniczających z powodu transakcji przedsięwziętych zgodnie z procedurą, na którą wyraził zgodę organ krajowy, jeżeli zgoda ta wchodzi w dorozumiany zakres kompetencji takiego organu na podstawie rozporządzenia nr 423/2007. Tak

więc w sytuacji, gdy do właściwego organu krajowego zwrócono się o udzielenie zwolnienia w trybie art. 9 tego rozporządzenia, lecz organ ten uważa, że w tym przypadku lub w tej kategorii przypadków art. 7 rzeczony rozporządzenia nie ma zastosowania i żadne zezwolenie nie jest zatem wymagane lub stosowne, i informuje o tym podmiot gospodarczy, podmiotowi temu powinna przysługiwać taka sama ochrona prawna jak ta, z której korzystałby, gdyby rzeczony organ uznał, że art. 7 ma zastosowanie, i udzieliłby wnioskowanego zwolnienia.

- 63 EIH twierdzi, że wniosek, do którego Sąd doszedł w pkt 150 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym zezwolenia wydane przez Bundesbank na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 961/2010 nie potwierdzały zgodności z prawem transakcji przeprowadzanych zgodnie z procedurą trzeciej drogi, narusza prawo. W szczególności podnosi on, że nie można uznać, iż podmiot gospodarczy, który w pełni ujawnia planowaną transakcję właściwemu organowi krajowemu i opiera się na wyrażeniu zgody na dokonanie danej transakcji lub zezwoleniu na nią przez ten organ, świadomie i umyślnie dopuszcza się obejścia systemu zamrażania funduszy w rozumieniu art. 16 ust. 4 tego rozporządzenia.
- 64 EIH nie zgadza się ponadto z wnioskiem Sądu, zgodnie z którym procedura trzeciej drogi narusza art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 961/2010, ponieważ Sąd z urzędu podniósł nowy zarzut. Subsydiarnie przypomina, że transakcje realizowane przez niego były przedmiotem z jednej strony uogólnionej zgody ze strony Bundesbanku lub powszechnie stosowanego zapewnienia, że żadne zezwolenie nie jest wymagane, a z drugiej strony – zezwoleń wydanych na podstawie art. 21 tego rozporządzenia, potwierdzających zgodność z prawem tych transakcji. Wreszcie wnoszący odwołanie wyraża sprzeciw wobec wniosków, jakie Sąd wyprowadził z różnych dokumentów zawartych w jego aktach.
- 65 Jeżeli chodzi o transakcje wyłączone jakoby z zakresu zastosowania środków ograniczających, Rada jest zdania, że słuszny jest wniosek Sądu, zgodnie z którym EIH nie poparł swoich twierdzeń.
- 66 Jeżeli chodzi o transakcje, na które miało zostać wydane zezwolenie, Rada również uważa, że Sąd nie naruszył prawa.
- 67 Jeżeli chodzi o transakcje przeprowadzone według procedury trzeciej drogi, Rada przypomina, że Sąd zadał stronom pytanie dotyczące skutku prawnego wyrażenia zgody na taką procedurę przez właściwy organ krajowy i strony miały możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii. Rada uważa zresztą, że Sąd nie naruszył prawa.
- 68 Zjednoczone Królestwo przypomina treść art. 18 rozporządzenia nr 961/2010, zgodnie z którym właściwy organ krajowy ma obowiązek ustalenia, że przesłanki wydania zezwolenia zostały spełnione. Twierdzi ono, że zgoda jest udzielana po indywidualnym badaniu i nie może obejmować ciągu różnych i nieokreślonych transakcji. Badania takiego nie można też uniknąć poprzez zastosowanie pośredniej metody dokonywania płatności. Zjednoczone Królestwo podkreśla również, że instytucje Unii i inne państwa członkowskie nie są związane interpretacją właściwego organu jednego z państw członkowskich, zgodnie z którą dla określonych transakcji może być stosowana zgoda w postaci ogólnej. Co się tyczy zezwoleń wydanych na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, na które powołuje się wnoszący odwołanie, Zjednoczone Królestwo podnosi, że mają one zastosowanie w kontekście innego rozporządzenia Unii i nie mają znaczenia dla niniejszej sprawy.
- 69 Zjednoczone Królestwo wskazuje ponadto, że EIH próbował uzasadnić swoje transakcje, powołując się na fakt, iż Bundesbank wydał zezwolenia na podstawie art. 21 rozporządzenia 961/2010, lecz nie stanowi to odpowiedzi na zarzut, że EIH działał z naruszeniem art. 16 ust. 4 tego rozporządzenia. Niezależnie od tego, jaki charakter mają oświadczenia właściwego organu krajowego w świetle prawa krajowego, nie wiążą one Rady, gdy ta ocenia, czy dana osoba, dany podmiot lub dany organ dokonywał transakcji na rachunek banków wskazanych jako podlegające środkom ograniczającym w celu obejścia art. 16 ust. 1 i 2 rzeczony rozporządzenia.

Ocena Trybunału

- 70 Jeżeli chodzi o pierwszą część zarzutu drugiego, należy stwierdzić, że nakłada się ona na zarzut pierwszy, który został oddalony w pkt 52 niniejszego wyroku.
- 71 Jeżeli chodzi o drugą część zarzutu drugiego, na wstępie należy przypomnieć, że – jak orzekł Sąd w pkt 47 zaskarżonego wyroku – zamiarem Rady było zastosowanie wobec wnoszącego odwołanie środków ograniczających ze względu na fakt, że pomagał on wskazanej osobie, wskazanemu podmiotowi lub wskazanemu organowi w obejściu lub naruszeniu środków ograniczających.
- 72 Pierwsze środki ograniczające wobec wnoszącego odwołanie zostały przyjęte przez Radę w dniu 23 maja 2011 r. Fakty wskazane w uzasadnieniu aktów z dnia 23 maja 2011 r. miały miejsce w latach 2009 i 2010.
- 73 Środki ograniczające zastosowane wobec wnoszącego odwołanie oraz fakty wymienione w rzeczonych aktach wpisują się w przypomniany w pkt 12–24 niniejszego wyroku kontekst narastających podejrzeń oraz nasilonych i coraz bardziej rygorystycznych kontroli transakcji finansowych – kontekst, którego wnoszący odwołanie nie mógł nie być świadomy, zważywszy na jego status banku wyspecjalizowanego w usługach i działalności dotyczących Iranu lub w Iranie.
- 74 EIH, zgodnie ze swoimi własnymi oświadczeniami, realizował trzy rodzaje transakcji, które jego zdaniem nie były zabronione.
- 75 Jeżeli chodzi o trzeci rodzaj transakcji, obejmował on transakcje objęte, jak twierdzi EIH, zgodą Bundesbanku, w szczególności transakcje przeprowadzone według procedury trzeciej drogi. Z akt postępowania przed Sądem wynika, że wnoszący odwołanie wypowiedział się w kwestii takich transakcji na piśmie, w złożonym w odpowiedzi na pytanie Sądu dokumencie z dnia 9 stycznia 2013 r. Miał również sposobność wypowiedzenia się w tej kwestii na rozprawie przed Sądem, która odbyła się w dniu 20 lutego 2013 r. Jego argument dotyczący naruszenia prawa do obrony jest więc oczywiście bezzasadny.
- 76 W pkt 124–128 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał wykładni art. 7–10 rozporządzenia nr 427/2001 oraz art. 16–19 i 21 rozporządzenia nr 961/2010. Wskazał on, nie dopuszczając się naruszenia prawa, że uwolnienie określonych środków finansowych jest wyjątkiem od zasady zamrożenia funduszy, że właściwy organ powinien dokonywać oceny każdego konkretnego przypadku i że w związku z tym ów organ nie jest uprawniony do wydawania uogólnionej zgody odnośnie do pewnej kategorii transakcji, co do której zainteresowane podmioty byłyby zwolnione z występowania o zezwolenie dla poszczególnych transakcji.
- 77 Wniosek taki wypływa z jasnego, precyzyjnego i szczegółowego sformułowania rzeczonych przepisów, które przewidują kontrolę – w każdym wypadku – uwolnienia funduszy przez właściwy organ oraz poinformowanie, stosownie do przypadku, Komitetu ds. Sankcji lub państw członkowskich i Komisji w celu umożliwienia im ewentualnie zareagowania zgodnie z właściwymi przepisami.
- 78 W pkt 132–141 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał, czy możliwe było uznanie za zgodne z prawem transakcji zrealizowanych za pośrednictwem podmiotu niewskazanego jako podmiot objęty środkami ograniczającymi w celu dokonania płatności lub, jak w ramach procedury trzeciej drogi, uregulowania długów podmiotów wskazanych jako podmioty objęte środkami ograniczającymi. Bez naruszenia prawa stwierdził on w pkt 135 i 136 zaskarżonego wyroku, że transakcje realizowane za pośrednictwem podmiotu niewskazanego jako podmiot objęty środkami ograniczającymi mogą naruszać zakaz zawarty, odpowiednio, w art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 423/2007 i w art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 961/2010, jeżeli są dokonywane w celu obejścia zakazów.

- 79 Sąd słusznie wywnioskował z tej analizy w pkt 141 zaskarżonego wyroku, że „effet utile przepisów art. 7–10 rozporządzenia nr 423/2007 w związku z art. 16–19 i 21 rozporządzenia nr 961/2010 byłby zagrożony, gdyby podmiot niewskazany mógł swobodnie realizować za pośrednictwem podmiotu niewskazanego transakcje mające na celu uregulowanie długów lub dokonanie płatności na rachunek podmiotu wskazanego. Wynika stąd, że podmiot niewskazany powinien zawsze upewnić się co do zgodności z prawem takich operacji i w razie potrzeby wystąpić o zezwolenie do właściwego organu krajowego”.
- 80 Z tej analizy rzeczonych przepisów dokonanej przez Sąd wynika, że we wszystkich przypadkach, w tym również w przypadkach przekazywania środków finansowych takich jak te, o których mowa w art. 21 rozporządzenia nr 961/2010, wnoszący odwołanie powinien był zwrócić się do właściwego organu krajowego o wydanie konkretnego zezwolenia. Wnoszący odwołanie tym bardziej nie mógł pozostawać w nieświadomości co do tego wymogu, że – jak wskazano w pkt 73 niniejszego wyroku – kolejno przyjmowane przepisy przewidywały nasilone i coraz bardziej rygorystyczne kontrole transakcji finansowych, a wnoszący odwołanie jest bankiem wyspecjalizowanym w usługach i działalności dotyczących Iranu lub w Iranie. Ponadto, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 62 opinii, wnoszący odwołanie wiedział, że realizowane przez niego transakcje dotyczyły podmiotów wskazanych jako osoby, podmioty lub organy podlegające środkom ograniczającym, i w związku z tym były szczególnie podejrzane, gdyż umożliwiały obchodzenie zamrożenia funduszy tych podmiotów.
- 81 Na poparcie swego argumentu, zgodnie z którym transakcje przeprowadzane według procedury trzeciej drogi były zgodne z prawem, wnoszący odwołanie przedstawił pewną liczbę dowodów, takich jak e-maile otrzymane od Bundesbanku, pisma kierowane przez Österreichische Nationalbank (państwowy bank austriacki) do Wirtschaftskammer Österreich (austriackiej izby handlowej) oraz trzy sprawozdania z audytu. W pkt 155 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że pisma Österreichische Nationalbanku nie mają znaczenia dla sprawy, a w pkt 156 rzeczonych wyroku – że jedno ze sprawozdań przeczyło tezie wnoszącego odwołanie.
- 82 Co się tyczy e-maili pochodzących z Bundesbanku, Sąd w pkt 154 zaskarżonego wyroku wskazał, że były one wcześniejsze niż transakcje, których dotyczyły zaskarżone akty, oraz że – wobec braku zezwoleń wydawanych dla konkretnych przypadków – były one niewystarczające do wykazania zgodności z prawem przeprowadzonych transakcji. W świetle wymogów przewidzianych w art. 7–10 rozporządzenia nr 423/2007 oraz art. 16–19 i 21 rozporządzenia nr 961/2010 stwierdzić trzeba, że Sąd słusznie w tym samym punkcie uznał, iż uogólniona zgoda bez względu na charakter konkretnych transakcji i zainteresowanych wskazanych podmiotów jest niewystarczająca.
- 83 W świetle wszystkich tych okoliczności należy stwierdzić, że Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 157 zaskarżonego wyroku, iż „wbrew twierdzeniom skarżącego transakcje, o których mowa w uzasadnieniu zaskarżonych aktów, nie są, wobec braku zezwoleń wydawanych dla poszczególnych przypadków, zgodne z, odpowiednio, rozporządzeniem nr 423/2007 lub rozporządzeniem nr 961/2010, a zatem [...] Rada mogła skutecznie uzasadnić rzeczonymi transakcjami przyjęcie wobec skarżącej środków ograniczających”.
- 84 W tej sytuacji nie ma potrzeby badania, czy Sąd w pkt 135 i 147–149 zaskarżonego wyroku naruszył prawo w odniesieniu do pierwszej i drugiej kategorii transakcji. Skoro bowiem trzecia kategoria transakcji sama w sobie uzasadniała zastosowanie wobec wnoszącego odwołanie środków ograniczających, ewentualne naruszenie prawa w odniesieniu do pierwszej i drugiej kategorii transakcji nie miałyby wpływu na rozstrzygnięcie sporu ani na treść sentencji zaskarżonego wyroku.
- 85 W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Zaskarżony wyrok

- 86 W trzecim z zarzutów podniesionych w pierwszej instancji wnoszący odwołanie twierdził, że Rada naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, iż nie wzięła pod uwagę zezwoleń i zgód Bundesbanku. Subsydiarnie podnosił on, że Rada naruszyła w szczególności zasadę pewności prawa w ten sposób, że umieściła jego nazwę w wykazach z 2010 r. oraz w wykazie z załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 ze względu na transakcje, na które wydano zezwolenie lub które były przeprowadzone według procedur zatwierdzonych przez Bundesbank.
- 87 W pkt 176 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że transakcje, o których mowa w uzasadnieniu zaskarżonych aktów, nie miały zezwolenia Bundesbanku wydanego zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 423/2007, to jest po przeprowadzeniu oceny każdego konkretnego przypadku, a zatem argument dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań nie jest zasadny. Jeżeli chodzi o argument dotyczący naruszenia zasady pewności prawa, Sąd w pkt 179 zaskarżonego wyroku stwierdził, że rozporządzenie nr 423/2007, jak również decyzja 2010/413, rozporządzenie nr 961/2010 oraz rozporządzenie nr 267/2012 ustanawiają wyraźnie przesłanki wskazania jako osoby, podmiotu lub organu podlegającego środkom ograniczającym, precyzują zabronione transakcje oraz ustalają warunki wydania zezwolenia, a zatem ich stosowanie było dla wnoszącego odwołanie do przewidzenia.

Argumentacja stron

- 88 W ramach zarzutu trzeciego EIH twierdzi, że Sąd naruszył prawo, oddalając zarzut dotyczący naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
- 89 Twierdzi on, że jasne, precyzyjne i powtarzające się zapewnienia udzielane przez Bundesbank stoją na przeszkodzie nie tylko nałożeniu na niego jakichkolwiek sankcji na podstawie przepisów niemieckich wykonujących art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 961/2010, ale również nałożeniu środków ograniczających przez Radę, która, co przyznał Sąd, co do zasady mogłaby być związana ochroną uzasadnionych oczekiwań wynikających z zapewnień Bundesbanku. Zdaniem skarżącego w świetle opinii, na które powołano się w ramach przedstawiania Sądowi dowodów, Sąd w sposób oczywiście błędny uznał, że przepisy istotne dla sprawy są pozbawione niejednoznaczności.
- 90 Rada podnosi, że zarzut trzeci opiera się na zarzucie drugim i powinien zostać oddalony z tych samych powodów, które zostały przedstawione przeciwko zarzutowi drugiemu.
- 91 Wskazuje ona, że argumentacja skarżącego opiera się na orzecznictwie dotyczącym zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w dziedzinie prawa karnego, nakładania grzywien lub zwrotu pomocy państwa. Jednak niniejsza sprawa dotyczy środków ograniczających, które nie stanowią kar, ale stanowią środki o charakterze prewencyjnym. Podnosi ona, że ryzyko, iż dany podmiot dopuści się naganego zachowania w przyszłości, może być wystarczające (wyrok Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, pkt 85). Ponadto system notyfikowania określonych decyzji przez właściwe organy krajowe nie wiąże instytucji Unii ani innych państw członkowskich.
- 92 Zjednoczone Królestwo podnosi, że opinia właściwego organu krajowego nie jest równoważna z twierdzeniem Rady; że twierdzenia przytoczone przez EIH były sformułowane w sposób ogólny i nie stanowiły wystarczająco precyzyjnego i konkretnego zapewnienia wskazującego, iż transakcje rzeczywiście zrealizowane przez EIH były zgodne z prawem; że podmiot gospodarczy nie może

powoływać się na ochronę uzasadnionych oczekiwań w oparciu o zapewnienia, które nie są zgodne z mającymi zastosowanie normami; oraz wreszcie, że przepisy rozporządzeń nr 423/2007 i nr 961/2010 nie zawierają niejednoznaczności.

Ocena Trybunału

- 93 Zasada pewności prawa wymaga, by uregulowanie było jasne i precyzyjne, a jego stosowanie przewidywalne dla wszystkich, których ono dotyczy (wyrok Francja/Komisja, C-325/91, EU:C:1993:245, pkt 26).
- 94 Jak wskazano w pkt 77 niniejszego wyroku, uregulowanie mające zastosowanie w niniejszej sprawie jest jasne, precyzyjne i szczegółowe. Sąd nie naruszył więc prawa, stwierdzając w pkt 179 zaskarżonego wyroku, że uregulowanie to było przewidywalne dla wnoszącego odwołanie, i oddalając w pkt 181 rzeczonego wyroku jako niezasadny argument dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.
- 95 Jeżeli chodzi o argument dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, Sąd nie naruszył prawa, przypominając w pkt 174 zaskarżonego wyroku orzecznictwo, zgodnie z którym prawo do powoływania się na ochronę uzasadnionych oczekiwań przysługuje każdemu podmiotowi prawa, w którym instytucja Unii wzbudziła nadzieje znajdujące poparcie w udzielanych mu przez nią precyzyjnych zapewnieniach. Jeżeli jednak rozsądny i przezorny przedsiębiorca jest w stanie przewidzieć wydanie przepisu prawa Unii mogącego wpłynąć na jego interesy, nie może on powoływać się na tę zasadę w razie wydania takiego przepisu (oprócz orzecznictwa przytoczonego w rzeczymym pkt 174 zob. wyrok Alcoa Trasformazioni/Komisja, C-194/09 P, EU:C:2011:497, pkt 71).
- 96 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że brzmienie uregulowania rozpatrywanego w niniejszej sprawie jest jasne i nie pozostawia miejsca na żadne wątpliwości co do tego, że sporne transakcje podlegały systemowi uwalniania i wydawania zezwolenia dla każdego konkretnego przypadku, opisanego w szczególności w pkt 76 i 77 niniejszego wyroku. Ponadto należy przypomnieć stwierdzenie zawarte już w pkt 73 niniejszego wyroku, a mianowicie, że mające zastosowanie uregulowanie zostało przyjęte w kontekście narastających podejrzeń oraz nasilonych i coraz bardziej rygorystycznych kontroli transakcji finansowych – kontekście, którego wnoszący odwołanie nie mógł nie być świadomy, zważywszy na jego status banku wyspecjalizowanego w usługach i działalności dotyczących Iranu w Iranie. W tej kwestii należy przyjąć, że wnoszący odwołanie musiał wiedzieć, iż realizowane transakcje dotyczyły podmiotów wskazanych jako osoby, podmioty lub organy podlegające środkom ograniczającym i w związku z tym były szczególnie podejrzane.
- 97 Wreszcie, pamiętając o tym kontekście, należy stwierdzić, że rozpatrywane środki ograniczające zostały wobec wnoszącego odwołanie zastosowane wyłącznie z powodu dokonania niezgodnych z prawem transakcji. Tak więc nawet przy założeniu, że zezwolenia lub zgody ogólne udzielane przez Bundesbank jako właściwy organ krajowy wyznaczony przez Radę mogły rodzić uzasadnione oczekiwania wnoszącego odwołanie, takie uzasadnione oczekiwania nie mogły sprawić, że transakcje wyraźnie zabronione rozpatrywanym uregulowaniem staną się zgodne z prawem, i w konsekwencji nie mogły stanąć na przeszkodzie przyjęciu wobec wnoszącego odwołanie rzeczonych środków.
- 98 Sąd nie naruszył więc prawa, oddalając w pkt 177 zaskarżonego wyroku jako niezasadny argument dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
- 99 W konsekwencji zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

- 100 W ramach zarzutu czwartego EIH twierdzi, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 205 zaskarżonego wyroku, iż skoro wnoszący odwołanie przeprowadził niezgodne z prawem transakcje zarzucane przez Radę, to nie mógł on powoływać się na art. 32 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010. EIH przypomina, że celem wymienionego art. 32 ust. 2 jest ochrona przedsiębiorstw, które naruszyły zakazy ustanowione w rozporządzeniu, lecz nie wiedziały ani nie mogły racjonalnie podejrzewać, że to uczyniły.
- 101 EIH nie zgadza się ponadto ze stwierdzeniem Sądu zawartym w pkt 209–211 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym zastosowanie środków ograniczających było konieczne do osiągnięcia prawnie uzasadnionego celu. Wnoszący odwołanie podnosi, że możliwe było zastosowanie innych środków, takich jak rezygnacja Bundesbanku z dalszego wyrażania zgody na procedurę trzeciej drogi lub niewydawanie dalszych zezwoleń na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 961/2010. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd niesłusznie odrzucił możliwość przyjęcia takich środków, twierdząc, że nie mogły one zapewnić wystarczającego skutku prewencyjnego.
- 102 Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie uwzględnił ciężącego na Bundesbanku obowiązku lojalnej współpracy w zakresie skutecznego wdrażania systemu sankcji. Ponadto jego zdaniem w zakresie odpowiedzialności Unii leży podejmowanie środków niezbędnych w celu uniknięcia rozbieżności w interpretowaniu norm dotyczących systemu sankcji przez właściwe organy krajowe. Wnoszący odwołanie twierdzi, że wskazanie go jako osoby, podmiotu lub organu podlegającego środkom ograniczającym było środkiem nieproporcjonalnym, że Sąd zastosował błędną kwalifikację prawną stanu faktycznego oraz że z materiałów zawartych w aktach wyprowadził wnioski, które są całkowicie błędne. Uważa on również, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 210 zaskarżonego wyroku, iż system udzielania zgody przewidziany w art. 21 rozporządzenia nr 961/2010 nie był w stanie zapewnić skutku prewencyjnego równoważnego z tym, który zapewnia zamrożenie funduszy, podczas gdy oba te systemy są równoważne.
- 103 Rada i Zjednoczone Królestwo utrzymują, że Sąd nie naruszył prawa, gdy dokonywał wykładni art. 32 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010. Zresztą przepis ten nie stanowi przeszkody dla wskazania podmiotu, który spełnia kryteria wskazania, jako podmiotu podlegającego środkom ograniczającym, a jedynie nie dopuszcza do uznania tego podmiotu za odpowiedzialny za naruszenia nieumyślne. Rada uważa, że Sąd nie naruszył prawa, uznając, iż sporne środki ograniczające były proporcjonalne. Przypomina ona, że jest uprawniona do oceny ryzyka wpływu środków finansowych w wypadku kategorii osób lub podmiotów wskazanych jako podlegające środkom ograniczającym.
- 104 Rada i Zjednoczone Królestwo podnoszą wreszcie, że system udzielania zgody przewidziany w art. 21 rozporządzenia nr 961/2010 nie ma tego samego skutku co zamrożenie funduszy. Z chwilą zamrożenia funduszy ryzyko, że zostaną one wykorzystane z naruszeniem środków ograniczających, jest bowiem oczywiście mniejsze niż ryzyko naruszeń związane z transakcjami, potencjalnie bardzo licznymi, dla których wymagane byłoby zezwolenie.

Ocena Trybunału

- 105 Fragmenty zaskarżonego wyroku kwestionowane w ramach czwartego zarzutu odwołania stanowią część odpowiedzi udzielonej przez Sąd na czwarty z podniesionych przed nim zarzutów, w którym wnoszący odwołanie podnosił, że Rada naruszyła zasadę proporcjonalności, jego prawo własności oraz swobodę prowadzenia działalności gospodarczej.

- 106 Wnoszący odwołanie twierdził w szczególności, że konieczność wskazania każdego podmiotu, co do którego ustalono, iż pomagał innemu, objętemu sankcjami podmiotowi, w naruszeniu lub obejściu sankcji, mimo że taka pomoc mogła zostać udzielona przez nieuwagę i być bez znaczenia, narusza zasadę proporcjonalności i jest sprzeczna z art. 32 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010, który przewiduje, że zakazy przewidziane w tym rozporządzeniu nie stanowią podstawy żadnej odpowiedzialności osób fizycznych lub prawnych bądź podmiotów, jeżeli nie wiedziały one i nie miały uzasadnionego powodu, by podejrzewać, że ich działania mogą naruszyć te zakazy.
- 107 W pkt 205 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił ten argument, przypominając, że – jak wynika z odpowiedzi na drugi z podniesionych przed nim zarzutów – transakcje, o których mowa w uzasadnieniu zaskarżonych aktów, nie były zgodne z prawem.
- 108 Zajmując takie stanowisko, Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa. Nie budzi bowiem wątpliwości, że oddalenie zarzutu, w którym wnoszący odwołanie kwestionował środki ograniczające zastosowane z tego powodu, iż pomagał on podmiotom wskazanym jako podmioty podlegające środkom ograniczającym w obejściu takich dotyczących ich środków, jest wystarczające, by uzasadnić oddalenie argumentu motywowanego jakoby racjonalną niewiedzą co do niezgodności z prawem udzielonej pomocy.
- 109 Co się tyczy alternatywnych środków proponowanych przez wnoszącego odwołanie, polegających w szczególności na rezygnacji Bundesbanku z dalszego wyrażania zgody na procedurę trzeciej drogi lub na zasugerowaniu przez Radę Bundesbankowi zmiany jego praktyki regulacyjnej, nie sposób uznać, by pozwalały one na osiągnięcie zamierzonego celu, polegającego na zwalczaniu rozprzestrzeniania broni jądrowej i jego finansowania, równie skutecznie jak środki ograniczające zastosowane względem wnoszącego odwołanie. Tak więc Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając w pkt 210 i 211 zaskarżonego wyroku, że zastosowanie środków ograniczających wobec wnoszącego odwołanie było konieczne do osiągnięcia prawnie uzasadnionego celu.
- 110 W konsekwencji zarzut czwarty należy oddalić jako niezasadny.
- 111 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że skoro żaden z zarzutów podniesionych przez wnoszącego odwołanie na poparcie tego odwołania nie został uwzględniony, odwołanie to należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 112 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 113 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 114 Ponieważ Rada wniosła o obciążenie kosztami wnoszącego odwołanie, a ten przegrał sprawę, należy obciążyć go, poza jego własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez tę stronę.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **Europäisch-Iranische Handelsbank AG zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej.**

Podpisy